

Podzimní hádanky

Obouváš je na nožičky,
můžeš s nimi do vodičky.
Kaluže jim nevadí,
nestudí a nechladí.
Kamarádi s deštíkem,
pláštěnkou a deštníkem.

Stojí krejčí na pasece,
tisíc jehel s sebou nese.

Mám pěknou hlavičku a jednu nožičku,
hovím si v mechu v lesíčku.

Bílá jako mléko je
tichem všechno přikryje
a v tom bílém pytli ticha
všechno smíchá.

Neřeknu ti i když vím,
co zem snáší na podzim.
Kokodáká slepička:
země snáší vajíčka!

Znáte tlustou holčičku?
Nosí žlutou sukničku.
Když jsme ji svlékali,
všichni jsme plakali.

Podobá se zvonu, ale nezvoní.
Zraje v korunách stromů, ne
však v jabloních.

Běží lesem, hupky, dupky,
zásobí se před zimou,
žádnou šišku, ani houbu
její oči neminou.

Podzimní hádanky

Bydlím v malém jablíčku,
prokousám si chodbičku.
Hubený jak tkanička,
stačí malá světnička.

Já jsem letec, a když mohu,
vyletím si na oblohu,
vysoko až do oblak...
Hádej, kdo jsem? Přece...

To je tíha, to je tíha, ach!
Když to musím zvedat na botách.

Z jara se zelenal,
na podzim žloutl.
Potom nám uvadl,
pod javor upadl.

Sfoukne listí ze stromu,
sundá čepku z hlavy,
foukne vůni do domu,
létání ho baví.

Hleďme na ni, parádnici:
puntíky má na čepici.
Bílý závoj, nožka laní,
pozor na tu krásnou paní.

Kyselá je jeho šťáva,
do čaje se často dává.
Jako žlutý balónek,
vypadá jen...

